

Uitgifte

Repertoriumnummer 2023/
Datum van uitspraak 30 augustus 2023
Rolnummer 2022/AB/292
Beslissing waartegen beroep 21/536/A

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer – buitengewone zitting

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid

tegensprekelijk arrest

definitief

kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2° (b) Ger.W.)

D Philippe, RRN, wonende te,

Appellant op hoofdberoep,

Geïntimeerde op incidenteel beroep,

vertegenwoordigd door mr. MARGERY Dimitri, advocaat loco mr. Mr VANHEMELRIJCK Peter,
advocaat te 1910 KAMPENHOUT, Bergstraat 54,

tegen

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING (hierna: RVA),

Openbare instelling, ON 0206.737.484, met kantoren te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7,

Geïntimeerde op hoofdberoep,

Appellant op incidenteel beroep,

vertegenwoordigd door mr. VERDICKT Joyce, advocaat loco mr. SWENNEN Remi, advocaat te
1502 LEMBEEK, Dokter Spitaelslaan, 122,

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder:

- het afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 7de kamer, op 14 maart 2022 (AR 21/536/A)
- het verzoekschrift strekkende tot hoger beroep, ontvangen door de griffie van het arbeidshof te Brussel op 8 april 2022
- de neergelegde conclusies en de voorgelegde stukken.

1 FEITEN, RECHTSPLEGING en VORDERING

1.1

Op 20 april 2020 vroeg de heer D. werkloosheidsuitkeringen aan vanaf 2 april 2020 (stuk 1 adm. dossier). In het formulier C1 – Aangifte van de persoonlijke en familiale toestand kruiste hij in het deel “MIJN ACTIVITEITEN” telkens het vakje “neen” aan bij elk van de opgesomde situaties (waaronder: “Ik oefen een nevenactiviteit uit als zelfstandige en ik

geniet (of wens te genieten) van de maatregel ‘Springplank naar zelfstandige’”, “Ik oefen een nevenactiviteit uit of ik help een zelfstandige”, “Ik ben bestuurder van een vennootschap” en “Ik ben ingeschreven als zelfstandige in bijberoep of hoofdberoep”). Daarop ontving de heer D. werkloosheidsuitkeringen.

In het najaar van 2020 startte de RVA met een onderzoek naar mogelijke uitkeringsfraude (stuk 1 adm. dossier). Uit nazicht van het Algemeen repertorium van de zelfstandige arbeiders was immers gebleken dat de heer D. vanaf 19 april 2012 tot en met 28 augustus 2016 was ingeschreven als zelfstandige in hoofdberoep (bijdragereeks A) en vervolgens vanaf 29 augustus 2016 als zelfstandige in bijberoep (bijdragereeks D) en dit onder het ondernemingsnummer 0409.088.293. Tevens bleek dat hij sinds 19 april 2012 de zaakvoerder was van de vennootschap “PHR SOLUTIONS BELGIUM vof”. Nadat de sociaal inspecteur zijn onderzoek had afgesloten en het volgende adviseerde aan het Werkloosheidsbureau Leuven: *“Advies: Betrokkene ontvangt werkloosheidsuitkeringen vanaf 02/04/2020 en deed geen aangifte van een bijberoep dat hij effectief uitoefent”* (zie stuk 1 adm. dossier, laatste pagina), werd de heer D. op 4 februari 2021 uitgenodigd om tegen uiterlijk 24 februari 2021 zijn schriftelijk verweer hieromtrent uiteen te zetten (zie stuk 2 adm. dossier). Op 18 februari 2021 maakte de heer D. zijn schriftelijk verweer over (zie stuk 3 adm. dossier).

Op 25 februari 2021 nam de RVA de volgende beslissing (“C29”, stuk 4 adm. dossier; stuk 1 dhr. D.):

“[...]

Met deze brief deel ik u mee dat ik heb besloten:

- *om u uit te sluiten van het recht op uitkeringen vanaf 02.04.2020 (artikelen 44, 45, 48 en 71 van het koninklijk besluit van 25.11.1991 houdende de werkloosheidsreglementering);*
- *om de uitkeringen die u onrechtmatig ontving vanaf 02.04.2020 terug te vorderen (artikel 169 van het voormeld koninklijk besluit);*
- *u uit te sluiten van het recht op uitkeringen vanaf 01.03.2021 gedurende een periode van 18 weken. Eventuele ziekteperiodes verlengen op evenredige wijze de effectieve duur van de sanctie met een maximum van 3 jaar (artikelen 154 en 158 van het voornoemde koninklijk besluit).*

[...]”

Dezelfde dag nog liet de RVA aan de heer D. weten dat in uitvoering van deze beslissing een bedrag van 15.702,36 euro teruggevorderd wordt (“C31”, zie stuk 5 adm. dossier). Uit het terugvorderingsblad blijkt dat dit de periode betreft van 2 april 2020 tot en met 30 januari 2021 (“C32”, zie stuk 6 adm. dossier).

1.2

Met een verzoekschrift dat neergelegd werd op 12 mei 2021 tekende de heer D. tegen deze beslissing beroep aan bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel. De zaak werd daar ingeschreven onder het rolnummer AR 21/536/A.

Met een vonnis van 14 maart 2022 besliste de arbeidsrechtbank het volgende:

“Na eensluidend mondeling advies van mevrouw B. STROOBANT, Eerste substituut-arbeidsauditeur, beslist de rechtbank in eerste aanleg en op tegenspraak wat volgt.

De vordering van de heer D. is ontvankelijk, en deels gegrond.

De bestreden beslissing wordt hervormd op het vlak van de sanctie, die herleid wordt van een uitsluiting van het recht op werkloosheidsuitkeringen gedurende 18 weken naar een uitsluiting gedurende 4 weken.

De rechtbank bevestigt de bestreden beslissing van 25 februari 2021 in al haar overige onderdelen.

De tegenvordering van de RVA is ontvankelijk en gegrond.

De rechtbank veroordeelt de heer D. tot terugbetaling aan de RVA van een bedrag van 15.702,36 euro wegens onterecht ontvangen werkloosheidsuitkeringen.

De rechtbank veroordeelt de RVA tot de kosten van het geding, zijnde de rechtsplegingsvergoeding van 142,12 euro die toekomt aan de heer D. en de bijdrage van 22,00 euro die toekomt aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand (art. 1017, tweede lid en 1018 Ger.W. en wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand).”

1.3

De heer D. kon zich niet neerleggen bij dit vonnis en heeft hoger beroep aangetekend met een verzoekschrift dat op 8 april 2022 werd ontvangen op de griffie van het arbeidshof te Brussel. Zijn vordering zoals geformuleerd in zijn enige conclusie, neergelegd op 31 januari 2023, luidt:

“Onderhavig hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Derhalve het vonnis dd. 14/3/2022 in het dossier met rolnummer 21/536/A teniet te doen en opnieuw recht te spreken.

De beslissing van de RVA dd. 25/2/2021 met kenmerk C29/722/22/2021/00345, teniet te doen en te zeggen voor recht dat conculant wel degelijk recht heeft op werkloosheidsuitkeringen vanaf 2/4/2020.

De RVA te veroordelen tot het storten van de aldus verschuldigde niet uitbetaalde uitkeringen, meer de intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 1/3/2021.

De initiële tegenvordering van de RVA af te wijzen als ongegrond.

In ondergeschikte orde de sanctie te herleiden tot een uitsluiting voor een periode van twee weken en dat de administratieve sanctie te herleiden tot een verwittiging.

In uiterst ondergeschikte orde, het incidenteel hoger beroep van de RVA af te wijzen als ongegrond.

Tenslotte vordert conculant de RVA te veroordelen tot betaling van de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding van beide aanleggen, toekomende aan conculant.”

Met de eerste (en enige) conclusie die in graad van beroep namens de RVA werd neergelegd, tekende de RVA incidenteel beroep aan tegen het tussengekomen vonnis. De vordering van de RVA luidt:

“De vordering van appellant ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Het incidenteel beroep van conculant ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dienvolgens,

Het eerste vonnis te wijzigen wat betreft de herleiding van de administratieve sanctie van 18 naar 4 weken.

Voor het overige, het eerste vonnis te bevestigen.”

1.4

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 6 april 2023, waarna de debatten werden gesloten. Mevrouw N. Van den Brande, Advocaat-generaal, heeft vervolgens op 24 mei 2023 een schriftelijk advies neergelegd. De RVA heeft niet gerepliceerd. De raadsman van de heer D. liet op 26 juni 2023 enkel het volgende weten: *“In antwoord op het advies van het Openbaar Ministerie wenst mijn cliënt uitdrukkelijk te verwijzen naar het standpunt zoals ingenomen in de beroepsbesluiten. Hij beperkt zich hiertoe dan ook.”* Daarop werd de zaak in beraad genomen voor uitspraak op 30 augustus 2023.

2 ONTVANKELIJKHEID

2.1

Overeenkomstig art. 1051 Ger.W. bedraagt de termijn om hoger beroep aan te tekenen tegen een vonnis, één maand, te rekenen vanaf de betekening van het vonnis of de kennisgeving ervan overeenkomstig art. 792, tweede en derde lid Ger.W. Overeenkomstig art. 792, al. 2 Ger.W. wordt voor de zaken opgesomd in art. 704, § 2 Ger.W. het vonnis binnen de acht dagen bij gerechtsbrief ter kennis gebracht van de partijen. De huidige betwisting valt onder de toepassing van art. 704, § 2 Ger.W. Overeenkomstig art. 53bis Ger.W. begint, wanneer de kennisgeving gebeurd is bij gerechtsbrief, de beroepstermijn te lopen vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde.

Het vonnis van de arbeidsrechtbank werd op 18 maart 2022 bij gerechtsbrief aan de partijen verstuurd. Uit het rechtsplegingsdossier van de arbeidsrechtbank blijkt dat deze gerechtsbrief op de woonplaats van de heer D. werd aangeboden op 21 maart 2022. Het beroep dat door hem werd aangetekend op 8 april 2022 is bijgevolg tijdig.

Het verzoekschrift voldoet eveneens aan de vormvoorschriften van art. 1057 Ger.W.

Het hoger beroep van de heer D. is zodoende tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

2.2

Met de eerste (en enige) conclusie die namens de RVA werd neergelegd in graad van beroep werd incidenteel beroep ingesteld. Dit incidenteel beroep werd ingesteld op de wijze voorzien in art. 1054, 2de lid Ger.W. Het is bijgevolg toelaatbaar.

3 BEOORDELING

3.1

Om te kunnen genieten van werkloosheidsuitkeringen moet de werkloze zowel toelaatbaarheids- als toekenningsvoorwaarden vervullen. De toekenningsvoorwaarden worden geregeld door Hoofdstuk III van het KB van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (hierna “Werkloosheidsbesluit”), waarvan Afdeling 1 de titel draagt *“onvrijwillig zonder arbeid en zonder loon zijn”*. Het eerste artikel binnen deze afdeling, dit is het artikel 44, bepaalt: *“Om uitkeringen te kunnen genieten moet de werkloze wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil zonder arbeid en zonder loon zijn.”* Wordt volgens het artikel 45, 1ste lid Werkloosheidsbesluit voor de toepassing van het artikel 44 als *“arbeid”* beschouwd:

“1° de activiteit verricht voor zichzelf die ingeschakeld kan worden in het economische ruilverkeer van goederen en diensten en die niet beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit;

2° de activiteit verricht voor een derde, waarvoor de werknemer enig loon of materieel voordeel ontvangt dat tot zijn levensonderhoud of dat van zijn gezin kan bijdragen.”

De uitoefening van een mandaat in een vennootschap is een “activiteit verricht voor zichzelf” (art. 45, 1ste lid, 1° Werkloosheidsbesluit) en geen “activiteit verricht voor een derde” (art. 45, 1ste lid, 2° Werkloosheidsbesluit) (zie en vgl. Cass. 2 maart 1998, S970076N, <https://juportal.be>; Cass. 22 oktober 2001, S000108F, <https://juportal.be>; Cass. 12 december 2016, S.13.0022.F, <https://juportal.be>)

Indien de “activiteit verricht voor zichzelf die kan ingeschakeld worden in het economische ruilverkeer van goederen en diensten” beperkt blijft tot het gewone beheer van het eigen bezit, is er geen sprake van arbeid. Volgens artikel 45, laatste lid Werkloosheidsbesluit is er enkel sprake van een activiteit die beperkt is tot het gewone beheer van eigen bezit als de activiteit gelijktijdig voldoet aan de volgende voorwaarden:

“1° de activiteit is niet daadwerkelijk ingeschakeld in het economisch ruilverkeer van goederen en diensten en wordt niet uitgeoefend met het oog op het verkrijgen van een opbrengst;

2° door de activiteit wordt de waarde van het bezit in stand gehouden of slechts in beperkte mate verhoogd;

3° de activiteit brengt door haar omvang het zoeken naar en het uitoefenen van een dienstbetrekking niet in het gedrang.”

Het mandaat van bestuurder in een commerciële vennootschap wordt in principe uitgeoefend met het oog op het verkrijgen van inkomsten, ook al brengt het geen inkomsten op. Aangezien hiermee de 1ste van 3 cumulatieve voorwaarden niet vervuld is, kan een bestuursmandaat in een commerciële vennootschap niet beschouwd worden als een activiteit die beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit (zie en vgl. Cass. 3 januari 2005, S.04.0091/F/1, <https://juportal.be>; Cass. 12 december 2016, S.13.0022.F, <https://juportal.be>).

Het feit dat de vennootschapsmandataris nooit enige inkomsten heeft genoten uit zijn mandaat van zaakvoerder is irrelevant (zie en vgl. Cass. 3 januari 2005, S.04.0091F, <https://juportal.be>). In het kader van de werkloosheidsreglementering is inzake arbeid voor zichzelf immers niet vereist dat er effectief inkomsten uit gehaald worden of dat er winst gemaakt wordt. Het volstaat dat er een activiteit verricht wordt voor zichzelf die ingeschakeld kan worden in het economisch ruilverkeer van goederen en diensten en niet beperkt is tot het louter beheer van eigen bezit.

De activiteiten die bedoeld worden in art. 45 Werkloosheidsbesluit, zoals dus het mandaat van bestuurder in een commerciële vennootschap, kunnen in principe niet gecumuleerd worden met werkloosheidsuitkeringen. In art. 48 §1 en §1bis Werkloosheidsbesluit wordt evenwel voorzien in beperkte uitzonderingen.

Art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit bepaalt het volgende:

“De werkloze die op bijkomstige wijze een activiteit uitoefent in de zin van artikel 45, niet bedoeld in artikel 48bis, kan mits toepassing van artikel 130, uitkeringen genieten op voorwaarde dat :

- 1° **hij daarvan aangifte doet bij zijn uitkeringsaanvraag;***
- 2° hij deze activiteit reeds uitoefende terwijl hij tewerkgesteld was als werknemer, en dit ten minste gedurende de drie maanden voorafgaand aan de uitkeringsaanvraag; deze periode wordt verlengd met de periodes van tijdelijke werkloosheid in het hoofdberoep en met de periodes van werkverhindering ingevolge overmacht;*
- 3° hij deze activiteit voornamelijk verricht tussen 18 u en 7 uur. Deze beperking geldt niet voor de zaterdagen en de zondagen, en voor de tijdelijk werkloze, evenmin voor de dagen waarop hij in zijn hoofdberoep gewoonlijk inactief is;*
- 4° het geen activiteit betreft :*
 - a) in een beroep dat alleen na 18 uur wordt uitgeoefend;*
 - b) in een beroep dat valt onder het hotelbedrijf, met inbegrip van de restaurants en de drankgelegenheden, of onder de vermaakondernemingen, of het geen activiteit betreft als leurder, reiziger, verzekeringsagent of -makelaar, tenzij de activiteit van gering belang is;*
 - c) die, krachtens de wet van 6 april 1960 betreffende de uitvoering van bouwwerken, niet verricht mag worden.” (onderlijning en nadruk door het arbeidshof)*

Uit deze bepalingen volgt dat wanneer de werkloze een activiteit uitoefent die als bijkomstig kan beschouwd worden, deze werkloze – mits een aantal andere vereisten te vervullen- die activiteit kan cumuleren met werkloosheidsuitkeringen en dit volgens een formule die voorzien wordt in art. 130 Werkloosheidsbesluit.

Eén van de voorwaarden om een activiteit te kunnen uitoefenen met behoud van uitkeringen, is dat men daarvan aangifte doet bij zijn uitkeringsaanvraag (art. 48 §1, 1°).

Uit de gebruikte formulering blijkt bovendien dat de voorwaarden 1° tot 4° cumulatief vervuld moeten worden door de werkloze wil hij desgevallend in aanmerking komen voor de in art. 48 §1 voorziene versoepeling op art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit. Zo de werkloze één van deze voorwaarden niet vervult, verliest hij het recht op de werkloosheidsuitkeringen (zie en vgl. Cass. 27 april 1992, N-19920427-11, <https://juportal.be>; Cass. 7 september 1998, S980030N, <https://juportal.be>). De tekst van art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit voorziet

immers uitdrukkelijk dat de werkloze de uitkeringen maar “kan [...] genieten op voorwaarde dat [...]”. Dat de andere voorwaarden van art. 48 §1 Werkloosheidsbesluit misschien wel vervuld zijn, doet daaraan geen afbreuk.

Art. 48 §1bis Werkloosheidsbesluit bepaalt het volgende:

“Onverminderd de mogelijkheid om toepassing te vragen van de regeling voorzien in § 1, kan de werkloze die op bijkomstige wijze een activiteit uitoefent in de zin van artikel 45, eerste lid, 1°, niet bedoeld in artikel 48bis, mits toepassing van artikel 130, het recht op uitkeringen behouden gedurende een periode van twaalf maanden te rekenen van datum tot datum, vanaf de aanvang van de activiteit of vanaf het tijdstip waarop hij zich op het voordeel van deze bepaling beroept, op voorwaarde dat:

- 1° indien het een volledig werkloze betreft, de werkloosheid niet haar oorsprong vindt in de stopzetting of de vermindering van de arbeid als loontrekkende met het oog op het verkrijgen van dit voordeel;*
- 2° **het voordeel niet gevraagd wordt voor een zelfstandige activiteit die in de voorbije 6 jaar, gerekend van datum tot datum, reeds als hoofdberoep werd uitgeoefend**;*
- 3° **de werkloze de activiteiten die het voorwerp uitmaken van zijn bijberoep niet laat uitoefenen door derden, inzonderheid in het kader van een arbeidsovereenkomst of een aannemingsovereenkomst, behalve indien dit slechts uitzonderlijk gebeurt**;*
- 4° **de werkloze van de uitoefening van de bijkomstige activiteit aangifte doet en het voordeel van deze bepaling vraagt. De aangifte moet voorafgaandelijk op het werkloosheidsbureau toekomen of moet toekomen binnen de termijn bepaald krachtens artikel 138, eerste lid, 4°, indien de werkloze de aangifte indient ter gelegenheid van een uitkeringsaanvraag.***

In afwijking van artikel 71, eerste lid, 4°, moet de werkloze bedoeld in het eerste lid de uitoefening van de toegestane activiteiten niet vermelden op zijn controlekaart, en in afwijking van artikel 71bis, § 2, eerste lid, is hij vrijgesteld van de aldaar vermelde mededeling van de uitoefening van de toegestane activiteiten.

In afwijking van de artikelen 44, 55, 7° en 109, leidt de uitoefening van de toegestane activiteiten niet tot het verlies van de uitkering of tot de vermindering van het aantal uitkeringen.

Het voordeel van deze paragraaf kan slechts opnieuw worden verleend indien de werkloze gedurende de voorbije 6 jaar, gerekend van datum tot datum, niet genoten heeft van dit voordeel.”¹ (onderlijning en nadruk door het arbeidshof)

Dit art. 48§1bis Werkloosheidsbesluit laat werklozen toe om met behoud van werkloosheidsuitkeringen een zelfstandige activiteit op bijkomstige wijze te verrichten gedurende een periode van 12 maanden. Naast het feit dat het moet gaan om een

¹ Versie zoals van toepassing in de betwiste periode.

zelfstandige activiteit die “op bijkomstige wijze” wordt uitgeoefend, moet cumulatief, dit wil zeggen tesamen, voldaan zijn aan de 4 andere vermelde voorwaarden. Eén daarvan is dat de aangifte van de zelfstandige activiteit voorafgaandelijk bij het werkloosheidsbureau moet toekomen of -wanneer de aangifte wordt ingediend bij een uitkeringsaanvraag- binnen een termijn van twee maanden die ingaat op de dag volgend op de eerste dag waarvoor de uitkeringen worden aangevraagd (art. 138, eerste lid, 4° Werkloosheidsbesluit en art. 92 §2 Ministerieel Besluit van 26 november 1991 houdende toepassingsregelen van de werkloosheidsreglementering).

3.2

De heer D. is sinds 19 april 2012 zaakvoerder van de vennootschap PHR SOLUTIONS BELGIUM vof. Daartoe was hij aanvankelijk bij een sociaal verzekeringsfonds aangesloten als zelfstandige in hoofdberoep en vanaf 29 augustus 2016 als zelfstandige in bijberoep.

Dat de heer D. benoemd werd tot zaakvoerder in de vennootschap PHR SOLUTIONS BELGIUM vof, doet vermoeden dat de heer D. in deze vennootschap effectief een activiteit heeft ontplooid (zie: art. 3 §1, 4de lid van het KB nr. 38 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen volgens hetwelk personen die aangesteld zijn tot mandataris in een vennootschap die zich met een exploitatie of met verrichtingen van winstgevende aard bezighoudt, op weerlegbare wijze geacht worden een zelfstandige beroepsbezigheid uit te oefenen).

De heer D. betwist op zich niet dat hij effectief zaakvoerder was van deze vennootschap en als dusdanig een activiteit als zelfstandige ontwikkelde.

Het staat dus vast dat er vanaf 2 april 2020 sprake was van arbeid in de zin van art. 44 en 45 Werkloosheidsbesluit.

De heer D. voert echter in de eerste plaats aan dat hij van deze activiteit wel degelijk aangifte heeft gedaan. Hij verwijst daartoe naar *“kopie van zijn aangifte zoals overgemaakt aan het ABVV in januari 2020.”* (zie conclusie voor dhr. D. p. 3; dit betreft het stuk 2 van dhr. D.). Hij stelt dat hij deze aangifte deed naar aanleiding van zijn ontslag en de hieruit volgende werkloosheid.

Het stuk 2 van de heer D. betreft een formulier C1C, zijnde een “Aangifte van een nevenactiviteit – Maatregel “Springplank naar zelfstandige” dat moet worden ingevuld door de werknemer. Het vak “datumstempel uitbetalingsinstelling” is blanco. De heer D. beweert dat hij het document in januari 2020 in de brievenbus gestopt heeft gelet op de coronacrisis en de vaak gesloten kantoren van het ABVV. Er moet hier evenwel opgemerkt worden dat de ingrijpende corona-maatregelen en de lockdown maar werden afgekondigd vanaf midden maart 2020. Dat hij het document in januari 2020 enkel in de brievenbus kon steken zonder enig verder contact, wordt door de heer D. dus niet aannemelijk gemaakt. Buiten de bewering van de heer D. dat hij het formulier in januari 2020 in de brievenbus

van het ABVV stak, ligt er geen enkel stuk voor dat aannemelijk zou kunnen maken dat hij dit daadwerkelijk gedaan heeft. Integendeel zelfs: in het formulier C1 waarmee hij werkloosheidsuitkeringen aanvraag vanaf 2 april 2020 kruiste hij onder “MIJN ACTIVITEITEN” bij “Ik oefen een nevenactiviteit uit als zelfstandige en ik geniet (of wens te genieten) van de maatregel “Springplank naar zelfstandige”” het vakje “neen” aan. Indien de heer D. in januari 2020 daadwerkelijk het formulier C1C zou hebben ingediend dat uitdrukkelijk bovenaan vermeldt “Maatregel ‘Springplank naar zelfstandige’” waarin hij bovendien dan verklaarde dat hij “een nevenactiviteit als zelfstandige (wenst) uit te oefenen gedurende (zijn) werkloosheid vanaf 01/05/2020”, dan is het weinig geloofwaardig dat hij dit nog geen 3 maanden later blijkbaar geheel uit het oog verloren is.

Daarenboven heeft mevrouw de Advocaat-generaal via e-mail dit stuk 2 voorgelegd aan het de werkloosheidsdienst van het ABVV te Vilvoorde met de vraag of het bijgevoegde formulier C1C werd ontvangen. De werkloosheidsdienst van het ABVV te Vilvoorde heeft op 12 april 2023 aan mevrouw de Advocaat-generaal het volgende laten weten: *“Bij ons is er nooit een aanvraag springplank (a.d.h.v. document C1C in bijlage) ingediend geweest vanaf 01/05/2020”* (zie e-mailcorrespondentie gevoegd bij het schriftelijk advies van mevrouw de Advocaat-generaal).

Bovendien, zelfs in de hypothese dat de heer D. in januari 2020 een formulier C1C heeft ingediend, dan nog moet -gelet op de inhoud van het formulier C1 dat door hem werd ingediend en ondertekend in april 2020- aangenomen worden dat hij hiermee terugkwam op zijn eerdere aangifte. Hij kruiste – het weze nogmaals herhaald- immers uitdrukkelijk het antwoord “neen” aan bij “Ik oefen een nevenactiviteit uit als zelfstandige en ik geniet (of wens te genieten) van de maatregel “Springplank naar zelfstandige””. Daarmee sloot hij dus antwoord “ja” uit, evenals de daarbij behorende aan te kruisen opties, nl. ofwel “ik vraag voor de eerste keer het voordeel van de “Springplank naar zelfstandige” en ik voeg een FORMULIER C1C bij”, ofwel “mijn vorige verklaring op het FORMULIER C1C blijft ongewijzigd”. Door “neen” aan te kruisen op het formulier C1 van april 2020 en daarbij bovendien op eer te verklaren dat deze aangifte echt en volledig is, werd dus in alle geval afstand gedaan van het eerder ingediend formulier C1C (in de veronderstelling dat het werd ingediend, wat sowieso niet bewezen wordt door de heer D.).

Met dit stuk 2 van de heer D. kan dan ook geen rekening gehouden worden.

De heer D. heeft niet voorafgaandelijk om de toekenning van het voordeel “springplank naar zelfstandige” verzocht en evenmin hierom gevraagd bij zijn aanvraag op 20 april 2020 om werkloosheidsuitkeringen te genieten vanaf 2 april 2020.

Evenmin heeft hij bij deze aanvraag van 20 april 2020 aangifte gedaan van het feit dat hij bestuurder was van een vennootschap en ingeschreven was als zelfstandige in bijberoep. Ook bij deze laatste 2 situaties kruiste hij in zijn aanvraag van 20 april 2020 immers uitdrukkelijk het antwoord “neen” aan.

Aldus voldoet de heer D. niet aan de aangiftevoorwaarde die noodzakelijk is om het bestuursmandaat en de zelfstandige activiteit te kunnen cumuleren met werkloosheidsuitkeringen vanaf 2 april 2020.

Er is in hoofdte van de heer D. vanaf 2 april 2020 sprake van arbeid die niet gecumuleerd kan worden met het recht op werkloosheidsuitkeringen.

3.3

Ten overvloede kan daarbij nog opgemerkt worden dat de heer D. , zelfs indien hij zijn activiteiten als bestuurder en zelfstandige tijdig zou hebben aangegeven, deze activiteiten sowieso niet had kunnen cumuleren met werkloosheidsuitkeringen:

- Om een bestaande nevenactiviteit te kunnen cumuleren met werkloosheidsuitkeringen is één van de noodzakelijke voorwaarden dat de activiteit voornamelijk verricht wordt tussen 18u en 7u (zie art. 48 §1, 3° Werkloosheidsbesluit).

De heer D. was zaakvoerder van de vennootschap PHR SOLUTIONS BELGIUM VOF. Het bekleden van een mandaat van zaakvoerder is een permanent gegeven en niet een activiteit die tot bepaalde uren beperkt is. Deze voorwaarde kan zodoende niet vervuld worden.

- Evenmin kwam hij in aanmerking voor het voordeel “Springplank naar zelfstandige” (art. 48 §1bis Werkloosheidsbesluit):

Dit voordeel kan immers niet gevraagd worden voor een zelfstandige activiteit die in de voorbije 6 jaar, gerekend van datum tot datum, reeds als hoofdberoep werd uitgeoefend. De aanvraag die de heer D. zogenaamd in januari 2020 indiende verwees naar de activiteit die door de vennootschap PHR SOLUTIONS BELGIUM vof werd uitgeoefend en de heer D. verklaarde ook dat hij zijn activiteit in die vennootschap zou uitoefenen. De heer D. is sinds 19 april 2012 zaakvoerder van deze vennootschap en was zelfstandige in hoofdberoep vanaf 19 april 2012 tot en met 28 augustus 2016. Pas vanaf 29 augustus 2016 werd hij zelfstandige in bijberoep. Aldus was in januari 2020 alleszins niet voldaan aan de voorwaarde dat de activiteit in de voorbije 6 jaar niet als hoofdberoep werd uitgeoefend. In dat verband kan het arbeidshof dan ook niet anders dan vaststellen dat de heer D. in het formulier C1C dat hij zogenaamd in januari 2020 indiende een manifest valse verklaring aflegde door “neen” aan te kruisen bij “Ik heb een zelfstandige activiteit uitgeoefend in hoofdberoep in de loop van de laatste 6 jaar, berekend van datum tot datum, voorafgaand aan de aanvangsdatum van de nieuwe activiteit.”

Daarenboven kan het voordeel “Springplank naar zelfstandige” ook niet worden toegekend indien de werkloze de activiteiten die het voorwerp uitmaken van zijn bijberoep laat uitoefenen door derden. Uit de facturatie en de overeenkomst met “onderaannemer Maisobel-SCS” die door de heer D. zelf wordt bijgebracht (zie stukken 5, 8 en 9 dhr. D.) blijkt dat hij wel degelijk in het kader van zijn zelfstandige activiteit beroep deed op een onderaannemer. Ook hier kan het arbeidshof niet anders dan vaststellen dat de heer D. in het formulier C1C dat hij zogenaamd in januari 2020 indiende opnieuw een manifest valse verklaring aflegde door “neen” aan te kruisen bij “een deel van mijn activiteit wordt uitgeoefend door derden (werknemers, onderaannemers, leerlingen).”

3.4

De RVA heeft voor wat de uitsluiting betreft eveneens verwezen naar art. 48 §3 Werkloosheidsbesluit. Deze 3de paragraaf voorziet het volgende:

“Het recht op uitkeringen wordt ontzegd, zelfs voor de dagen waarop de werkloze geen activiteit verricht, indien de activiteit ingevolge het aantal arbeidsuren of het bedrag van de inkomsten, niet of niet langer het karakter heeft van een bijkomstige activiteit.

De beslissing bedoeld in het eerste lid gaat in:

1° vanaf de dag waarop de activiteit niet langer het karakter heeft van een bijkomstige activiteit, indien er nog geen geldige uitkeringskaart bestond die het recht op uitkeringen verleent voor een periode ingaand vanaf de aangifte of in geval van ontbreken van aangifte of onjuiste of onvolledige aangifte;

2° vanaf de maandag volgend op de afgifte ter post van de brief waarbij de beslissing ter kennis wordt gebracht van de werkloze, in de andere gevallen.

Deze paragraaf is van toepassing zelfs indien de activiteit wordt uitgeoefend buiten de voorwaarden van de §§ 1 en 1bis.”

De heer D. voert in de tweede plaats aan dat zijn zelfstandige activiteit in bijberoep slechts een beperkte omvang had. Hij houdt daarbij voor dat zijn maandelijkse activiteit voor de vennootschap beperkt was tot maximaal 4 uur, dat de winst laag is en dat hij ook niet daadwerkelijk gewerkt heeft bij de onderaannemer.

Los van het feit dat de heer D. absoluut niet aannemelijk maakt dat hij maandelijks slechts 4 uur (elders beweert hij maximaal één dag per maand...) besteedde aan zijn zelfstandige activiteit, is -zoals hoger reeds werd aangegeven- het bekleden van een mandaat van zaakvoerder een permanent gegeven en niet een activiteit die tot bepaalde uren beperkt is. Als zaakvoerder dient men het beleid en de strategie van de vennootschap uit te stippelen en te bepalen en de vennootschap te beheren.

Daarenboven is er binnen een vennootschap ook nog veel meer te doen dan het loutere uitoefenen en uitvoeren van haar hoofdactiviteit. Daarbij kan gedacht worden aan administratieve activiteiten, betalingen uitvoeren, facturatie opmaken, opvolgen van de

betalingen door de klanten, boekhouding en BTW-aangiften voorbereiden, verwerking van de post enz. Dit zijn randactiviteiten die binnen een vennootschap even noodzakelijk zijn als haar hoofdactiviteit en waaraan ook tijd moet besteed worden door de zaakvoerder die als enige actief is binnen deze vennootschap.

Tevens blijkt uit de jaarrekening die door de heer D. wordt bijgebracht dat het omzetcijfer voor het jaar 2020 90.631,19 euro bedroeg. In de jaarrekening werd dit verder uitgesplitst in enerzijds 10.400,16 euro “ventes et prestations services”, dit heeft betrekking op de verkoop van toners en inktpatronen en anderzijds 80.231,03 euro “ventes entrepreneur”, dit betreft de onderaannemer Maisobel-SCS. Volgens de heer D. zou met dit laatste bedrag evenwel geen rekening gehouden mogen worden omdat er hier een kost van 70.762,39 euro in mindering gebracht zou moeten worden.

In de eerste plaats is het zo dat voor de toepassing van art. 48 §3 Werkloosheidsbesluit het bedrag van de inkomsten van deze activiteit op zich geldt als criterium en niet het inkomen dat de werkloze van dit bedrag van inkomsten voor zichzelf ontvangt (zie en vgl. Cass. 20 maart 2020, S.99.0089.N, <https://juportal.be>). Daarenboven moet rekening gehouden worden met de inkomsten die voortkomen uit deze activiteit, zonder eventuele kosten in mindering te brengen. Wanneer geoordeeld wordt dat *“hoewel “de gerealiseerde omzet op het eerste gezicht aanzienlijk lijkt”, de inkomsten, na aftrek van de vergoedingen van onderaanneming en de lasten die fiscaal aangenomen worden “beperkt” waren en “het”, bijgevolg, “wel degelijk een bijkomstige activiteit betrof”* wordt hiermee art. 48 §3 Werkloosheidsbesluit geschonden (zie Cass. 18 januari 2016, Soc. Kron. 2020, 202).

Dat de heer D. persoonlijk dus slechts beperkte inkomsten overhield aan de activiteit van de vennootschap waarin hij zaakvoerder was, is dus niet relevant. Het is het omzetcijfer van deze vennootschap dat in aanmerking genomen moet worden en dit zonder daarop kosten in mindering te brengen. Aldus kan het bedrag van 70.762,39 euro waarnaar de heer D. verwijst voor de beoordeling van het bijkomstig karakter van zijn activiteit niet in mindering worden gebracht.

Een omzetcijfer van 90.631,19 euro voor het jaar 2020 is bezwaarlijk beperkt te noemen.

Dat deze omzet van de vennootschap waarin hij zaakvoerder was deels gerealiseerd werd via een onderaannemer waarbij de heer D. zelf niet daadwerkelijk gewerkt heeft, doet niet ter zake.

Aldus moet, zowel op basis van het aantal arbeidsuren, als op basis van het bedrag van de inkomsten, aangenomen worden dat de activiteit niet of niet langer het karakter heeft van een bijkomstige activiteit.

3.5

Uit al het voorgaande volgt dat de RVA de heer D. zodoende terecht heeft uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 2 april 2020 op grond van de art. 44, 45 en 48 Werkloosheidsbesluit.

3.6

Art. 71, 1° en 4° Werkloosheidsbesluit voorzien het volgende:

“Om uitkeringen te kunnen genieten moet de werknemer:

1° in het bezit zijn van een controlekaart vanaf de eerste effectieve werkloosheidsdag van de maand tot de laatste dag van de maand en deze bij zich bewaren;

[...]

4° voor de aanvang van de activiteit bedoeld in artikel 45, hiervan melding maken op zijn controlekaart met onuitwisbare inkt

[...]”

Het staat vast dat de heer D. in de bewuste periode activiteiten heeft verricht in de zin van art. 45 werkloosheidsbesluit (zie hoger). De heer D. betwist niet dat hij uit hoofde van deze activiteiten geen melding heeft gedaan op enige controlekaart.

De RVA heeft terecht geoordeeld dat de heer D. vanaf 2 april 2020 art. 71 Werkloosheidsbesluit niet heeft nageleefd. De RVA heeft de heer D. op basis hiervan dus eveneens terecht uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen.

3.7

De RVA vorderde de uitkeringen die de heer D. ontving vanaf 2 april 2020 tot en 31 januari 2021 terug op basis van art. 169, 1ste lid Werkloosheidsbesluit. Het gaat om een bedrag van 15.702,36 euro werkloosheidsuitkeringen.

Een werkloze die onrechtmatig uitkeringen ontvangen heeft, is, op grond van art. 169 en 170 Werkloosheidsbesluit, verplicht deze terug te betalen. Deze regel is geen sanctie, maar louter de toepassing van de principes van het gemene recht. Art. 5.195 BW voorziet immers: *“Iedere betaling onderstelt een schuld: hetgeen betaald is zonder verschuldigd te zijn, kan worden teruggevorderd overeenkomstig de artikelen 5.133 tot 5.134.”* (voorheen art. 1235 Oud BW)

De opgelegde terugvordering is het wettelijk gevolg van de terechtte uitsluiting (zie hoger).

De RVA beschikt over een termijn van 3 jaar om de terugbetaling van onverschuldigd betaalde werkloosheidsuitkeringen te bevelen (art. 7, § 13 Besluitwet Maatschappelijke Zekerheid) zodat de RVA naar het oordeel van het arbeidshof op 25 februari 2021 terecht

kon beslissen om de uitkeringen die de heer D. genoot voor de periode van 2 april 2020 tot en met 31 januari 2021 terug te vorderen.

Met verwijzing naar art. 169, 2de en 5de lid Werkloosheidsbesluit vraagt de heer D. om de terugvordering te beperken.

Op grond van art. 169, 2de lid Werkloosheidsbesluit wordt de terugvordering beperkt tot de laatste 150 dagen van onverschuldigde toekenning zo de werkloze bewijst dat hij te goeder trouw uitkeringen heeft ontvangen waarop hij geen recht had.

Op grond van art. 169, 5de lid Werkloosheidsbesluit wordt de terugvordering beperkt tot het bruto bedrag van de inkomsten die de werkloze genoten heeft en die niet cumuleerbaar waren met de uitkeringen zo de werkloze bewijst dat hij te goeder trouw uitkeringen heeft ontvangen waarop hij geen recht had, of wanneer de directeur beslist gebruik te maken van de mogelijkheid slechts een verwittiging te geven in de zin van artikel 157bis.

Wat art. 169, 5de lid Werkloosheidsbesluit betreft, is het zo dat deze bepaling slechts kan worden toegepast wanneer het onverschuldigde het gevolg is van de verboden cumulatie van de werkloosheidsuitkeringen en andere inkomsten die de werkloze ontvangen heeft (zie en vgl. Cass. 19 oktober 2015, S.15.0034.F, <https://juportal.be>; Cass. 29 februari 2016, JTT 2016, 263). In dit dossier zijn de werkloosheidsuitkeringen evenwel niet onverschuldigd omdat de heer D. deze gecumuleerd zou hebben met inkomsten, maar wel omdat hij een niet aangegeven en niet toegelaten zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend (mandaat in een vennootschap), waarbij het zelfs niet van belang is of deze activiteit hem nu al dan niet inkomsten opleverde (zie hoger). Aldus kan van deze bepaling geen toepassing gemaakt worden.

Wat art. 169, 2de lid Werkloosheidsbesluit betreft, is het noodzakelijk dat de werkloze bewijst dat hij de uitkeringen waarop hij geen recht had “te goeder trouw” heeft ontvangen (ook art. 169, 5de lid Werkloosheidsbesluit vereist trouwens hetzelfde bewijs van “goede trouw”).

Goede trouw wordt in deze materie niet vermoed en moet door de werkloze worden bewezen (zie en vgl. Cass. 2 december 1985, AR 4869, *Arr.Cass.* 1985-86, 467; Cass. 10 september 1984, AR 4364, *Arr.Cass.* 1984-85, 52).

De term “goede trouw” in de zin van de werkloosheidsreglementering heeft een geëigende betekenis, met name de afwezigheid van enige tekortkoming van de verzekerde in de concrete relatie met de werkloosheidsreglementering (zie en vgl. K. STEVENS, “Cumulatie van zelfstandige activiteit met werkloosheidsuitkeringen. Recente evolutie in de rechtspraak”, *Soc. Kron.* 2012, 169 en de rechtspraak aangehaald in voetnoot nr. 182). Goede trouw kan aanvaard worden in hoofde van een persoon van wie redelijkerwijze geacht kan worden dat hij niet kon weten dat hij zijn verplichtingen veronachtzaamde. De

werkloze dient te bewijzen dat hij vreemd is aan de omstandigheden die aanleiding gaven tot de onverschuldigde uitkeringen (zie en vgl. Arbh. Gent, afd. Gent, 14 maart 2022, *TGR/TWVR* 2022, 281; Arbh. Antwerpen, afd. Hasselt, 2 november 2017, *Limb. Rechtsl.* 2018, 204). Onwetendheid impliceert niet dat de werkloze te goeder trouw handelde (zie en vgl. K. STEVENS, “Cumulatie van zelfstandige activiteit met werkloosheidsuitkeringen. Recente evolutie in de rechtspraak”, *Soc. Kron.* 2012, 169-170 en de rechtspraak aangehaald in voetnoot nr. 183)

In dit geval bewijst de heer D. zijn goede trouw niet en brengt hij geen elementen bij om het arbeidshof hiervan te overtuigen. Dat zijn werkzaamheden in de vennootschap mogelijk beperkt waren, is geen element op basis waarvan kan aangenomen worden dat hij de uitkeringen te goeder trouw heeft ontvangen.

Daarnaast vraagt de heer D. ook nog “om de terugvordering te beperken tot de dagen dat hij daadwerkelijk gewerkt heeft voor de VOF PHR Solutions Belgium.” Dit verwijst naar art. 169, 3de lid Werkloosheidsbesluit dat bepaalt:

“Wanneer de werkloze die de artikelen 44 of 48 overtreden heeft, bewijst dat hij alleen arbeid heeft verricht of een zelfstandige heeft geholpen op bepaalde dagen of bepaalde periodes, wordt de terugvordering tot deze dagen of deze periodes beperkt.”

Om op grond van art. 169, 3de lid Werkloosheidsbesluit de terugvordering te kunnen beperken, is het noodzakelijk dat de werkloze bewijst dat hij alleen op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes niet-toegestane arbeid heeft verricht. Dat houdt in dat de werkloze bewijst dat hij op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes geen niet-toegestane arbeid heeft verricht. (zie en vgl. Cass. 7 september 2020, S.19.0006.N, <https://juportal.be>). Dergelijk bewijs wordt door de heer D. echter niet op afdoende wijze geleverd. Een door hemzelf opgesteld overzicht per factuur van de datum waarop de desbetreffende prestatie geleverd zou zijn en de tijd die hij daaraan besteed zou hebben, volstaat niet om het arbeidshof ervan te overtuigen dat hij enkel op die dagen activiteiten zou hebben verricht. Daarenboven ontbreken, zoals terecht opgemerkt door mevrouw de Advocaat-generaal, in zijn overzicht en in de door hem bijgebrachte facturatie een aantal facturen.

De terugvordering is derhalve volledig naar recht verantwoord voor de periode van 2 april 2020 tot en met 30 januari 2021. Er is geen grond om de terugvordering te beperken.

3.8

De werkloze die onverschuldigde uitkeringen heeft ontvangen omdat hij vóór het begin van een activiteit die niet verenigbaar is met het recht op uitkeringen, het overeenstemmende vakje van zijn controlekaart niet heeft zwartgemaakt, kan worden uitgesloten van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 26 weken (art. 154, 1ste lid, 1° Werkloosheidsbesluit). De directeur van het werkloosheidsbureau kan zich ook

beperken tot een verwittiging indien in de voorbije 2 jaar geen sanctie werd opgelegd (art. 157bis Werkloosheidsbesluit).

In dit geval staat vast dat de heer D. in de bewuste periode activiteiten heeft verricht in de zin van art. 44 en 45 werkloosheidsbesluit (zie hoger). De heer D. heeft hiervoor niet de correcte vermeldingen gedaan op zijn controlekaart (zie hoger).

De RVA heeft naar aanleiding daarvan beslist om de heer D. als administratieve sanctie een uitsluiting van 18 weken op te leggen.

De arbeidsrechtbank herleidde de sanctie tot 4 weken op grond van de volgende overwegingen: *“Deze opgelegde sanctie is naar het oordeel van de rechtbank te zwaar, gelet op het feit dat de heer D. voordien geen inbreuken op de werkloosheidsuitkeringen begaan blijkt te hebben. De sanctie wordt dan herleid naar een uitsluiting van 4 weken.”*

De heer D. is over een periode van meerdere maanden in gebreke gebleven om correcte informatie te verschaffen aan de RVA. In die omstandigheden zou het naar het oordeel van het arbeidshof niet correct zijn om de sanctie te beperken tot een verwittiging, zoals gevraagd wordt door de heer D. . Samen met de arbeidsrechtbank is het arbeidshof van oordeel dat de opgelegde sanctie van 18 weken uitsluiting inderdaad te zwaar is. Uit het administratief dossier blijken -zoals ook reeds werd aangehaald door de arbeidsrechtbank- geen eerdere inbreuken. In die omstandigheden is het arbeidshof van oordeel dat de sanctie beperkt moet worden tot 4 weken, zoals de arbeidsrechtbank besliste en zoals ook geadviseerd door mevrouw de Advocaat-generaal. Dit is het absolute minimum zoals bepaald in art. 154, 1ste lid Werkloosheidsbesluit zodat in geen geval ingegaan kan worden op het verzoek van de heer D. om de uitsluiting te beperken tot een periode van 2 weken.

3.9

Uit het voorgaande volgt dat zowel het hoger beroep van de heer D. , als het incidenteel beroep van de RVA ongegrond zijn.

OM DEZE REDENEN

BESLIST HET ARBEIDSHOF

De Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

Na schriftelijk advies van mevrouw Nathalie VAN DEN BRANDE, Advocaat-generaal, waarop enkel een repliek vanwege appellant met verwijzing naar zijn beroepsconclusie, oordeelt het arbeidshof op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben wat hierna volgt.

Het hoger beroep van de heer D. is ontvankelijk, maar ongegrond.

Het incidenteel beroep van de RVA is ontvankelijk, maar ongegrond.

Het bestreden vonnis wordt bevestigd in al zijn onderdelen.

De RVA wordt op grond van art. 1017, 2de lid Ger.W. veroordeeld tot de kosten van het geding in graad van beroep, aan de zijde van de heer D. vereffend op 218,67 euro rechtsplegingsvergoeding.

De bijdrage van 22,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand wordt overeenkomstig art. 1017, 2de lid Ger.W. eveneens ten laste gelegd van de RVA.

D V A G.